

ת"פ 61723/11/22 - מדינת ישראל נגד בן ציון ישורון

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 61723-11-22 מדינת ישראל נ' ישורון
תיק חיצוני: 48992/2022

לפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	בן ציון ישורון
החלטה	

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו עבירות של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק באמצעות שליחת הודעות טלפון הנייד של ד"ר שרון אלרועי פרייס, ששימשה במועדים הרלבנטיים ראשת שירותי הבריאות במדינת ישראל והייתה אמונה על מבצע חיסוני הקורונה.

עניינה של ההחלטה דנן - בקשת הנאשם לקבל לידיו מסמכים שונים, שמהווים לידיו חומר חקירה, בין אם מכח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**") ובין אם מכח סעיף 108 לחסד"פ.

תמצית טענות הצדדים

1. **ב"כ הנאשם** מבקש לקבל לידיו העתק תלונה מקוונת שהגישה גב' שושנה ניצן בשם ד"ר פרייס; פרטים אודות תפקידה של גב' ניצן; הסבר מדוע התלונה לא הוגשה על ידי ד"ר פרייס באופן אישי; פניות של בעלה של ד"ר פרייס לשר לבטחון פנים במועדים הרלבנטיים, כדי לקדם פעולות אכיפה בגין תלונותיה של ד"ר פרייס; תלונות נוספות שהגישה ד"ר פרייס או מי מטעמה, בגין איומים או הטרדה ותוצאותיהן (סגירה/גניזה/העמדה לדין וכיוצ"ב); מידע כמותי באשר לכתבי האישום שהוגשו בגין תלונותיה של ד"ר פרייס; מזכר שערך יגאל כהן ובו הוא ביקש מד"ר פרייס להגיש תלונה בעצמה, תגובתה של ד"ר פרייס לבקשה ומזכר שהועבר על ידי מר כהן לבית המשפט ביום 24.1.22; תדפיס מידע פלילי מיום 24.1.22; תדפיס קשרי משפחה מיום 24.1.22; רשימת כל החומר שנאסף או נרשם בידי הרשות החוקרת.

לטענת ב"כ הנאשם מדובר בחומרי חקירה מובהקים, שיש בהם כדי לסייע לנאשם בעשיית משפט צדק וכדי למנוע עוול, קיפוח ועיוות דין.

2. בדיון מיום 17.12.23 הבהיר ב"כ הנאשם כי הוא מבקש לקבל לידיו את החומרים כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית ושל הפרת הבטחה שלטונית, כיוון שתחילה שלחו לנאשם הזמנה להליך של הסדר מותנה ואילו בהמשך, לאחר

שבעלה של המתלוננת התערב ופנה לשר לבטחון פנים, הוחלט להגיש נגד הנאשם כתב אישום. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם לא איים על ד"ר פרייס וכי ייחסו לו עבירת איומים אך מחמת התערבותו של בעלה של ד"ר פרייס; כי אין אינטרס לציבור בהמשך ניהול ההליך דנן; וכי קמה לנאשם גם הגנה של חופש הבעת הדעה ושל זוטי דברים.

3. במענה לתגובת המאשימה ב"כ הנאשם חזר על שלל טענותיו, והוסיף כי החומר המבוקש דרוש לו גם כדי לבסס בקשה לעיכוב הליכים. עוד טען ב"כ הנאשם כי כתב האישום בא לעולם אך מחמת מעמדה המיוחס של המתלוננת וכי כל מטרתו נקמה בנאשם. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי כתב האישום אינו מגלה עבירה של איומים וכי התביעה ייחסה לנאשם את עבירת האיומים אך כדי לאלצו להודות בעבירת ההטרדה.

4. **המאשימה** מסכימה להעביר לב"כ הנאשם את התלונה המקוונת שהוגשה בשמה של ד"ר פרייס; את תלונתה של ד"ר פרייס עצמה; את המזכר שערך מר יגאל כהן; את תגובתה של ד"ר פרייס לאותו מזכר; מזכר נוסף שהגיש מר כהן לבית המשפט; תדפיס מידע פלילי של הנאשם; ותדפיס קשרי משפחה של הנאשם.

בהתייחס ליתר החומרים המבוקשים, המאשימה טוענת כי אין מדובר בחומר חקירה וכי את ההסברים שב"כ הנאשם מבקש לקבל הוא יוכל לקבל תוך הפניית שאלות לעדים הרלבנטיים, בחקירה נגדית. בהתייחס לתלונות שהמתלוננת הגישה בעבר, ב"כ המאשימה הוסיפה שככל שמדובר בתיקים סגורים, הם אינם מהווים חומר חקירה, בהפנותה לפסיקה כדי לתמוך טענתה.

בהתייחס לנתונים סטטיסטיים על כתבי אישום שהוגשו בנסיבות דומות לנסיבותיו של הנאשם, נטען כי איסוף הנתונים דורש מאמץ רב ויגרום הכבדת יתר על המאשימה וכי ממילא אין מדובר בחומר חקירה, אלא בבקשה שצריכה להתברר במסגרת סעיף 108 לחסד"פ. המאשימה טענה כי הנאשם לא הניח תשתית ראייתית ראשונית כדי להוכיח אכיפה בררנית, הזכירה את קיומה של חזקת תקינות המנהל והוסיפה שהעבירות שיוחסו לנאשם אינן חריגות או יוצאות דופן, אלא נאכפות כדבר שבשגרה ואף מובילות להעמדה לדין, לאחר בחינת מכלול הנסיבות בכל תיק ותיק.

5. בדיון מיום 17.12.23 המאשימה הצהירה כי היא אינה מודעת לפניות שנעשו, ככל שנעשו, מצד בעלה של ד"ר פרייס, בהדגישה כי הוא אינו עד תביעה ואישרה כי בתחילה הוצע לנאשם הליך של הסדר מותנה, ברם טענה כי הליך זה הוצע לנאשם בשגגה, ולאחר מכן המאשימה שינתה עמדתה, בהתאם לסמכותה על פי דין והחליטה להגיש כנגד הנאשם כתב אישום.

לאור כל האמור, המאשימה ביקשה לדחות את בקשת הנאשם.

דין

6. הוראות סעיף 74 לחסד"פ מבססות את זכותו של נאשם לעיין בחומר החקירה המצוי בידי גורמי החקירה והתביעה ואשר נוגע לאישום. זכות זו נגזרת מהזכות להליך הוגן ונועדה לפרוש בפני הנאשם את מלוא החומר הרלוונטי

לאישום נגדו, באופן שיאפשר לו להתמודד עם ההאשמות נגדו ולהצביע על חומר ראייתי שיש בו כדי לסייע לו בהגנתו.

הפסיקה פרשה את המונח "חומר חקירה" בהרחבה ונקבע כי המבחן המנחה כדי לקבוע אם החומר המבוקש הוא חומר חקירה אם לאו הוא מבחן הנגיעה או הרלבנטיות של החומר לאישום. בהקשר זה נקבע כי אף אם אין עסקינן בנגיעה ישירה או ודאית, אלא בנגיעה עקיפה של ראיות ששייכות לפרופריה של האישום, יש לקבוע כי מדובר בחומר חקירה שהנאשם רשאי לעיין בו (בש"פ 3099/08 **דוד אברהמי נ' מדינת ישראל** (23.2.09) (להלן: "**עניין אברהמי**")). עם זאת, נקבע כי הנטל להוכיח שהראיה או החומר המבוקשים רלבנטיים, מוטל על הנאשם ואך אם הוא צלח את השלב האמור, מגיע שלב האיזון בין זכותו לעיין בחומר ובין אינטרסים מתנגשים נוספים, למשל, במקרים שבהם קיים אינטרס ציבורי כבד משקל שמצדיק הימנעות מכך או כאשר חלות הוראות דין מיוחדות שאוסרות על מסירת החומר (השוו: בש"פ 9287/20 **שאול אלוביץ נ' מדינת ישראל** (14.1.21); בש"פ 4970/19 **בנימינוב נ' מדינת ישראל** (18.8.19); בש"פ 8762/18 **שם טוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 15 (29.1.19)).

עוד הובהר בפסיקה כי הביטוי "אין חקר לתבונת סניגור" אינו מפתח לקבלת כל חומר וכי בית המשפט אינו אמור להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, או כאשר הרלבנטיות של החומר לתביעה היא רחוקה ושולית. נקבע כי בית המשפט לא יתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד אחר חומר, מתוך תקווה ספקולטיבית של ההגנה שמא ימצא באותו חומר סיוע לנאשם (בש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' ליאל שיינר** (23.1.14) בסעיף 11 לפסק הדין (להלן: "**בש"פ שיינר**")).

7. סעיף 108 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו." עניינה של הוראה זו - הצגת מסמכים ספציפיים ובכך היא נבדלת מהליך הגילוי שמתקיים בגדרו של סעיף 74 לחסד"פ, אך לא רק בכך.

בפסיקה נקבעו אמות מידה לבחירה בין שני המסלולים - האם החומר מצוי בידי התביעה או בשליטתה; האם החומר מצוי בליבת המחלוקת אם לאו; האם יש בחומר כדי לפגוע באינטרסים של צדדים שלישיים (**בש"פ שיינר** הנ"ל; בש"פ 8815/15 **סעד נ' מדינת ישראל** (10.5.16); בש"פ 4194/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.6.18)).

מן הכלל אל הפרט,

למקרא טענותיו של הנאשם ולאחר ברירת הבר מן המוץ, דומה כי בבסיס בקשתו של הנאשם לקבל חומרי חקירה שלוש תכליות. האחת - ביסוס טענה של אכיפה בררנית. השניה - ביסוס טענה של הבטחה שלטונית והשלישית - ביסוס טענה שלפיה כתב האישום אינו מגלה עבירת איומים.

8. אשר לחומר שנועד לבסס טענה של אכיפה בררנית - בפסיקה נקבע חזר וקבוע כי הנטל הראשוני להוכחת נחיצות מידע לשם העלאת טענה של אכיפה בררנית מוטל על הנאשם ואין להפוך את היוצרות באופן שהליך הגילוי ישמש בסיס להנחת התשתית הראייתית (בג"ץ 4922/19 **אפרים נוה נ' מדינת ישראל** (9.12.19)). עוד הובהר **בבג"ץ**

נווה כי חובתה של המדינה לפי סעיף 74 לחסד"פ היא להתיר לנאשם לעיין בחומר חקירה שנוגע לאישום שבידי התובע. דהיינו: חומר חקירה משטרתי שהוביל להחלטה להגיש כתב אישום נגד הנאשם. תיקי חקירה נגד נאשמים אחרים שנסגרו, לכאורה, אינם נכנסים לתחומו של סעיף 74 (שם, בסעיף 30) וכך גם רשימת תלונות שהגישה המתלוננת (עוד ראו בהקשר זה בע"ח (ירושלים) 6140-10-19 **שושנה עזיאל נ' מדינת ישראל** (30.10.19)).

בענייננו, הנאשם לא הרים את הנטל המוטל עליו ולא הניח, אף לא ראשית ראייה, כדי ללמד כי המאשימה נקטה נגדו אכיפה בררנית ביחס לאחרים, שנסיבותיהם דומות. לכן, דין בקשתו להידחות. ככל שיעלה בידי הנאשם להניח תשתית ראייתית ראשונית בהמשך ההליך, יוכל הוא לפנות בבקשה מכח סעיף 108 לחסד"פ, למוטב שישמע את התיק.

9. אשר לחומר שנועד לבסס טענה של הפרת הבטחה שלטונית - ב"כ המאשימה הצהירה שאין בידי המאשימה מידע בנוגע לפניות שנעשו מצד בעלה של המתלוננת לגורם שלטוני כזה או אחר. בפסיקה נקבע כי ניתן לחייב את המדינה להעביר לעיון הנאשם רק את מה שיש לה, וכל אימת שמדובר בחומרי חקירה, ולא את מה שאין לה (בש"פ 4543/22 **יוסף טקטקה נ' מדינת ישראל** (17.7.22)) ומכאן שבענייננו, לא ניתן לחייב את המאשימה להעביר לנאשם את החומר המבוקש.

אשר לטענה כי המאשימה הפרה הבטחה שלטונית כשחזרה בה מהצעתה להסדר מותנה עם הנאשם ובחרה להעמיד אותו לדין - מקומה של זו במסגרת של הדיון העיקרי ולא במסגרת של בקשה לעיון בחומרי חקירה.

10. אשר לטענה שלפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה - מדובר בטענה משפטית שדומה שדי בעובדות כתב האישום גופן כדי להכריע בה ולא מצאתי כיצד זה החומרים המבוקשים על ידי הנאשם יכולים לתמוך אותה.

11. יתר ההסברים והשאלות שהנאשם ביקש לקבל עליהם מענה יופנו לעדים הרלבנטיים, במסגרת החקירה הנגדית, ככל שההליך יגיע לשם.

סוף דבר

בכפוף להסכמת המאשימה להמצאת מסמכים ספציפיים, כמפורט בתגובתה, הבקשה נדחית.

קובעת דיון למתן מענה לאישום ביום **29.1.24 בשעה 12:00**.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ה' שבט תשפ"ד, 15 ינואר 2024, בהעדר
הצדדים.
עמוד 4

